

www.dereta.rs

Biblioteka
STRIPOTEKA

Urednik izdanja
Aleksandar Šurbatović

Naslov originala
Hugo Pratt
CORTO MALTESE
CORTE SCONTA DETTA ARCANA

Copyright © 1996 Giulio Einaudi editore s.p.a., Torino
Copyright © ovog izdanja Dereta

HUGO PRAT

KORTO
MALTEZE
u Sibiru

Prevod s italijanskog

Vule Žurić

Beograd

2017.

DERETA

Glava prva

HONGKONG 1919.

Činilo se da je gusta, sitna kiša što pada sa tmurnog, sivog neba sastavni deo teškog i vlažnog vazduha koji je poput ogromnog poklopca stajao nad uzavrelim kotlom Hongkonga.

Ulica koja se, poput kakve reke, od sokaka stare čaršije spuštala skroz dole do luke, nosila je ljude svih rasa i mirise pržene ribe, koji su se mešali sa isparenjima kipućih čorbuljaka. Čak se i slankasti miris mora na jedvite jade ulivao u tu zasićenu, gustu atmosferu koja je poput izmaglice plutala u vazduhu.

Kao da sam na dnu kakvog velikog napuštenog akvarijuma, okružen prljavim, mutnim staklom, mislio je Korto Malteze. Kao da su svi imali jednu jedinu želju: da se izbave iz gomile, da se nekako odlepe od lepljive džade i oslobode odvratnog mirisa pijačne truleži i vreve.

Probijao se kroz taj kaleidoskop lica koja su dolazila sa svih strana Azije, iz svih kineskih provincija i svake božje vojske na ovome svetu. U visini njegove bele kape oficira

trgovačke mornarice ili, pre će biti, malo niže, na svim tim glavama šepurili su se najrazličitiji i najneobičniji šeširi: filcane šubare, šareni turbani, kape od krzna, vune ili štofa, slamnati šeširi i najzad oni šeširi izrađeni po evropskoj modi, sa širokim obodima što su zaklanjali lica ljudi koji su ih nosili.

Baci cigaretu, koja se cvrčeći ugasi u blatnjavoj lokvi, i okrenu glavu, tražeći lokal u kome će okvasiti grlo. Odlučnim korakom krete ka crnim vratima ukrašenim pozlatom. Na maloj mesinganoj ploči behu ispisana slova koja su mamila: *Le jardin des plaisirs du grand monde*¹.

Na pragu mu se ispreči krupan Kinez pretećeg izgleda, koji ga natenane odmeri od glave do pete. Korto ne reče ni reč, a ne trepnu ni kada on i Kinez, što beše 'ladan kao špricer, ukrstiše poglede: taj izdvojeni trenutak ostade prazan i nepomičan, smešan usred svih onih glasova i žurbe koja se odigravala na ulici. Ne promenivši izraz lica, Kinez kucnu na vrata, prvi put bezvoljno, a potom dva puta nešto poletnije i ona škljocnuše i otvoriše se. Korto kroči u prostor ispunjen toplom, prigušenom i prisnom atmosferom.

Tanani oreol slatkastog dima uzdizao se nad prigušenim smehom koji se mešao sa uzvicima zaprepaštenja. Lokal beše veliki, izdeljen paravanima na nekoliko manjih sala u kojima su se odvijale neobične i neočekivane zabavljačke tačke. Korto na brzaka baci pogled na sve što se u tom trenutku tu dešavalo: bili su tu indijski krotitelj zmija i mađioničar koji je vrlo lako mogao biti i Rus, zatim behu tu kineske plesačice, koje su igrale uz zvuke što su ih stvarale

1 *Le jardin des plaisirs du grand monde* (franc.) – Vrt belosvetske uživancije. (Sve napomene u tekstu su prevodiočeve.)

duge svilene trake vezane za njihove zglobove, te mongolski akrobati, koji su u letu izvodili neverovatne vratolomije.

Desno od glavne prostorije granali su se zadimljeni uglovi u kojima se igrao bilijar, delile karte i slagale domine; sa leve strane, kroz veliko staklo, pružao se pogled na bujnu botaničku baštu koju je krasilo lepo, šareno cveće i niz kaveza od bambusa u kojima behu nemirni majmuni, glasni papagaji i mnoge druge egzotične ptice.

Maltežanin se uputi ka šanku, sede na stolicu presvučenu bordo kožom i naruči rum. Računao je da rum ne može biti loš, čak i ako je iz Hongkonga. Otpi gutljaj bez žurbe, zureći u ćilibarske odsjaje pića koje je podrhtavalo kroz kristal i s mrvicom nostalgije priseti se godina provedenih na Karibima i južnim morima.

Behu prošle već tri godine otkako je otišao sa ostrva Eskondida². Na Pacifiku se suočio sa dramama i heroizmom ljudi koji su se ni krivi ni dužni najednom našli umešani u pravi-pravcati rat, daleki odjek velike evropske klanice. Sada je sve bilo mnogo drugačije, mada suština beše ista: uragan najpre potopi i uništi prvo kopno na koje naiđe, ali pre nego što izgubi snagu, njegovi dugi talasi se razbiju i o one udaljenije obale. Vetrovi rata koji su jenjavali nad planinama i ravnicama Evrope sada su žestoko udarali po celoj Rusiji, Mongoliji, Tibetu i Kini.

Kratkim trzajem zgloba, Korto prinese ustima čašu i otpi poslednji gutljaj ruma, pa se odvoji od šanka i predašnjih misli.

2 *Eskondida* – Izmišljeno ostrvo koje Prat prvi put pominje u stripu „Balada o Slanom moru”. Ipak, precizno navodi njegovu geografsku dužinu i širinu.

Procunja po lokalu, očaraše ga one plesačice: blistale su odevene u svetlu svilu i povijale se poput trski na povetarcu. Nedaleko od njih, bacaču noževa je polazilo za rukom da bez ijednog promašaja ugasi plamen deset sveća.

Kortu ipak ubrzo dosadi to ponavljanje jednih te istih tačaka pa se pope na galeriju gde se nađe pred nekoliko malih crvenih vrata ukrašenih pozlaćenim znakovima kineskog pisma, misterioznim putokazima koji su vodili u unutrašnjost svake od prostorija. Pomisli na Veneciju, na tajni vrt u koji su progonjeni stanovnici Venecije bežali od vlasti i na ona čarobna vrata kroz koja su zauvek odlazili na lepa mesta i u neke druge priče.

Pokuca tri puta na jedna od tih vrata i uđe ne sačekavši odgovor.

Beše to mala soba, ispunjena slatkastim mirisom tamjana i voska mnoštva sveća koje su je osvetljavale drhtavim plamićima. Pod beše prekriven tepišćicama koji su prigušivali žamor što je dopirao iz dalekog sveta prizemlja. Zidovi behu obloženi panelima trešnjinog drveta i hartijom od pirinča. Nasred te uzane prostorije stajao je niski, masivni sto, za kojim je, prekrštenih nogu, sedeo stari Kinez izbora nog lica. Polagano je uvlačio dim iz dugačke lule od slonove kosti i, da nije bilo tog sićušnog pokreta, čovek bi mogao da pomisli da je reč o statui. Imao je tanku, retku bradu, a tek poneka seda dlaka rasla je iz smežuranih nausnica. Oči behu tek tanki tamni prorezi u mreži bora, ali živahne i na oprezu.

Korto stade pred njega i Kinez neprimetno podiže glavu i pogleda ga kroz okrugle naočare koje su mu stajale na vrhu nosa. Ispusti kratki dim, čiji se tanki veo dugo zadržao

u vazduhu, pa polako ispruži levi dlan i pozva ga da sedne naspram njega.

Malteze se spusti na svoje mesto i poče da osmatra predmete koji su se nalazili na stolu: tri prastara novčića u koje behu ugravirani neobični simboli, a u čijoj sredini beše po jedna kvadratna rupica, jedna tanka četkica, bočica mastila, nekoliko listova hartije i tanjir prekriven tankim slojem prašine.

– Dobro došao nazad, Korto Malteze... povuci dim koji će pripremiti tvoj um da sluša a tvoja usta da pitaju sve što želiš da saznaš iz *Knjige promena* – reče starac dubokim, nežnim glasom, nudeći mornaru onu tananu lulu.

– Hvala ti, Dugovečni, ali ti dobro znaš da sam i bez udisanja dima koji je toliko promenio tvoju veliku zemlju uvek spreman da saslušam mudre savete proizašle iz čitanja *Ji đinga*.

– Kako hoćeš, Korto. Uzmi – reče, dajući mu ona tri novčića – i baci ih šest puta misleći na ono do čega ti je stalo.

Korto ga posluša. Nakon svakog bacanja Dugovečni je na hartiji povlačio punu ili isprekidanu liniju.

Starčeva ruka beše sparušena, ispresekana brojnim venama, ali njegovi potezi behu sigurni i precizni.

– Jedna jaka linija rađa jednu slabu, a slaba jaku.

Nakon šest bacanja na hartiji se nalazio niz punih i isprekidanih linija koje su tvorile znak Kortove budućnosti.

– Tvoj znak je *Kui Me*, „udavača”. To nije najсреćniji znak i kaže: nadolazeći događaji donose nesreću. Tu nema ničег povoljnog.

Korto stisnu usne.

– I kažeš „udavača” donosi nesreću? Dobro, to znači da se nećemo venčati...

– Tebi je uvek do zafrkancije, ali *Knjiga promena* nije nikakva šala, inspirisala je Lao Cea i Konfučija, koji su o igri života i smrti sigurno znali mnogo više od nas.

Korto obori pogled, uze među prste taj tanki list na kome beše iscrtan znak *Kui Me* i počeo da razmišlja koliko li na svetu ima znakova koji donose sreću, a koliko onih koji slute na zlo. Pade mu na pamet slatka melodija *petenere*³, te ciganske pesme koja je donosila nesreću kako onome ko ju je pevao tako i onome ko ju je slušao, i priseti se stare gatare koja se zabezknula kada na njegovom levom dlanu nije mogla da pronađe liniju sreće. Pa ipak, on je kao dečak slušao tu pesmu na sunčanim ulicama Kordobe, a liniju sreće je u svoj dlan urezao očevim žiletom. To nije bio nikakav izazov, već je postupio po instinktu: to je bio njegov način suočavanja sa sudbinom.

– U redu, Dugovečni, otvoriću četvore oči.

– Korto, živimo u teškim vremenima. Rusi se tuku na severu, Japanci na istoku, a u mutnim vremenima i razne verske sekte preduzimaju ambiciozne poduhvate...

Starac primače lulu usnama, koje behu tako tanke i beskrvne da su ličile tek na jedan prorez u koži, a potom u visinu otpuhnu dim iz čijih se tananih svitaka pomoli sledeća vizija:

– U zavisnosti od okolnosti, sekta može da postane i politička organizacija, kao i obrnuto. Tajna društva se udružuju protiv stranaca: „Beli lotos” sa „Tri tamjanova štapića”, „Složna braća” sa „Pet gomila pirinča”...

3 *Petenera* – Flamenko uz koji se peva. Po ritmu je sličan sarabandi iz šesnaestog veka.

– A na čijoj si ti strani, Dugovečni? – prekide ga Korto i ustade.

– ... „Crveni trougao” čeka odgovor „Crnog romba”, o čemu će izvestiti „Crveni kvadrat” i „Zeleni krug”...

– Kao da je reč o lekciji iz geometrije...

Starom Kinezu nije bilo smešno. Korto namesti kapu spremajući se da izađe a potom se s poštovanjem obrati Dugovečnom:

– Hvala na svemu, sada bih morao da krenem...

Krenu da otvori vratra, a onda se vrati, kao da se setio nečega. Kinez ga je gledao stoječki.

– Šta kažeš, a? – upita ga, načinivši polukrug oko svoje ose, poput kakvog plesača.

– Svaka čast, Malteze – nasmeja se starac – devojke u Hongkongu će poludeti za tobom, a „Trijade” će te se kloniti.

– Brat Noći te pozdravlja i... zahvaljuje ti na svemu – reče Korto uz blagi naklon.

Glava druga

VLADIVOSTOK 1911.

Šine Transsibirske železnice, duge linije hladnog čelika, iščezavale su u nepreglednoj snežnoj pustinji. Na tom putu od Japanskog mora do Finskog zaliva prodorni miris slankaste vode je vrlo brzo nestajao pred belim pejzažima koji su se ponavljali u nedogled tokom hiljadu kilometara koji su razdvajali dve udaljene obale.

Kozačka uniforma Romana fon Ungern-Šternberga bila je prljava i poderana, a izraz njegovog sivog i beskrvnog lica nije odavao njegovo stvarno raspoloženje. Ležao je na toj pustoj železničkoj stanici poput kakve skitnice, leva ruka mu beše na reveru šinjela, dok je u desnoj držao flašu votke. U rani na glavi sevalo je i tuklo poput bubnja i svaki gutljaj votke je blažio bes, ali i pojačavao tutnjanje arterija.

Možda ludim, pomisli. Činilo se da čak i vetar udara odlučnije, razbuđen prvim bledim svetlom novoga dana.

Reval⁴ i Estonija behu sa druge strane Rusije i jedino je vozom mogao da pređe tu ogromnu razdaljinu što ga je delila od kuće. Reči koje mu je pre samo nekoliko dana uputio Smolenski uporno su šištale i peckale ga poput ledenog vetra koji je duvao između vagona: „Budista i Namac, pa ima li šta gore za jednog stopostotnog Rusa?”

Njegov grubi, prostački smeh i odobravajući pogled ostalih oficira nisu mogli da prođu nekažnjeno...

Taj kreten nije imao pojma šta je rekao. Nije uvredio samo njega, već ako ćemo pravo, ceo njegov rod. I to pre svega njegovog dedu: velikog putnika koji je stigao do dalekih i egzotičnih krajeva, upoznao njihove kulture, religije, gusara koji je u Indijskom okeanu presretao engleske trgovačke brodove. Slušajući te čudesne priče, poželeo je da postane mornarički oficir i da srcem i umom prodre u suštinu budizma, a pre svega da sazna svoju karmu, dodir sudbine predodređene njegovim prethodnim životima.

Taj druškan nikada ne bi razumeo razmeru njegovih snova. Znao je samo za svoj mali, pusti svet; nije mogao znati da je jedan Ungern dospeo pod zidine Jerusalima u društvu Ričarda Lavljeg Srca i da je u trinaestom veku baron Hanza fon Ungern-Šternberg porazio Slovene, predvodeći tevtonske vitezove. A Hajnrih, takođe Ungern, beše lutajući vitez koji je pod nadimkom Sekira pobeđivao na viteškim turnirima širom Evrope. U osamnaestom veku, njegov predak Vilhelm, znan i kao Satanin Brat, beše poznati alhemičar, dok je već spomenuti deda bio gusar čija je namera bila da

4 *Reval* – Staro ime za Talin, najveći grad i prestonicu Estonije. Ovo ime grad je nosio od trinaestog veka do 1918. i tokom nemačke okupacije SSSR-a u Drugom svetskom ratu.

osnuje budistički vojni red koji će se suprotstaviti revolucionarnoj izopačenosti. Nemačka i mađarska krv Ungern-Šternberga vekovima beše eksplozivna mešavina mistične duhovnosti i vojničke revnosti.

Lupivši glupost, taj žgoljavko je uvredio njegovo poreklo, ali ubrzo ga je stigla zaslužena osveta.

Nekoliko reči i drzak osmeh bili su dovoljni da sibirski oficir dobije svoje. Obojica isukaše mačeve, ali Sibirac izgubi samopouzdanje kada se suoči sa Ungernovim pogledom: iz očiju mu je izbijao ledeni bljesak izazvan dubokom i dugotrajnom mržnjom.

Dvoboj beše brz i grub, poput borbe petlova. U to malo vremena nije se čuo ni zveket ukrštenih sablji, ni prodiranje sečiva u meso. Smolenski završi na zemlji, razgoračeno gledajući u smrtonosnu ranu na trbuhu i divljački Ungernov kez dok je okrutno sporo izvlačio sablju iz njegovog tela. Umro je iskrvarivši do poslednje kapi, dok je baron Roman fon Ungern-Šternberg, oficir odreda kozaka iz Nerčinska, u Sibiru, nakon što je prekršio pravilo kojim se zabranjuju dvoboji, dobrovoljno napustio bataljon i sa konjem i psom krenuo put Vladivostoka.

Usamljena munja raspara nebo, pa iz daljine stiže zvuk prigušen velikim snegom. Konj prestade da traga za retkim, smrznutim travkama što su provirivale ispod šina, podiže glavu i nervozno poče da tuče kopitom o tle; njegovo rzanje zaustavi Ungernovu reku sećanja i misli i navede ga da promeni odluku: neće ući u taj voz.

Ustade i sa mukom se pope u sedlo, prigušeno stenjući, nabi šubaru i nagna životinju u kenter⁵.

Tama je ustupala mesto bledom sivilu zore koja se teškom mukom borila da zameni dugačku noć.

Između Vladivostoka i Estonije behu Mandžurija, Mongolija, Sibir, Rusija. Cela-celcata Azija.

To usamljeničko putovanje može potrajati i čitavih godinu dana.

*Jurta*⁶ beše podignuta u pustom predelu prekrivenim snegom, ledom i kamenjem; jaki i uporni vetar se poigravao sa komadom tamnoga filca kojim beše prekriven ovaj neobični šator. Ungern pride, s mukom zauzdavajući konja koji se trzao: beše nervozan, uznemiren, dok se pas prikrađao spuštenog repa, ne prestajući da njuši vazduh i reži, svaki čas se osvrćući prema svome gospodaru.

Obišli su oko neugledne *jurte* nekoliko puta: nikakvog glasa, ni znaka života. U neposrednoj blizini šatora nije bilo ničega što bi ukazivalo da unutra neko zaista i boravi. Ali pramen dima koji je izlazio kroz mali otvor na njegovom vrhu govorio je da to nije tako.

Baron se zaustavi na nekoliko metara od ulaza i osta nepomičan nekoliko sekundi, a onda sjaha i veza konja za obližnji direk.

Istanjeno rumenilo sumraka oslika njegovu senku na mongolskoj stračari i pogled na tu izduženu figuru koja se

5 *Kenter* – Spori galop.

6 *Jurta* – Vrsta šatora čija je noseća konstrukcija sačinjena od drveta, a prekriva se tepisima od filca. Najčešće ih koriste nomadi u Kazahstanu, Mongoliji i Kirgiziji, kao i kineski Ujguri.

lagano rastače uznemiri ga. Jeza mu zaledi srce i obuže ga jako osećanje da se suočava sa svojom sudbom.

Odmah po ulasku zapahnu ga peckavi miris pokvarenog mleka, mokraće i dima. Pored mangala iz kog je izbijao živahan plamen sedela je žena kojoj nije mogao da odredi godine i koja ga, ne podižući glavu, pogleda pravo u oči, kao da je znala da će se pojaviti baš u tom trenutku: nimalo ne beše iznenađena što ga vidi, naprotiv, upravo ga je očekivala.

Roman fon Ungern-Šternberg čučnu na prostirku od kamilje dlake. Znao je da je dospeo pred proročicu za kojom je oduvek tragao.

Crvena svetlost razigranog plamena padala je na njene bore i na široko oficirovo čelo. Ne žureći, ona skide jedno lonče sa vatre i iz njega usu tečnost u limenu čašu, koju Ungern prihvati dlanovima otvrdlim od hladnoće i držanja uzdi, sa zadovoljstvom duboko udahnu taj miris i poče da pije. Čaj beše crn i jak poput kafe: oseti olakšanje dok mu je mlaka tečnost klizila niz grlo u stomak.

Starica je smežuranim prstima prčkala po ovčijoj plećki; noktima sastruga poslednje komadiće mesa i sasušene krvi, pa se zagleda u kost sve razgoračenijim očima i poče nešto da pevuši. Spusti kost na užareno ugljevlje i sačeka da zacvrči. Kost je postajala zelenkasta i širila je gadan smrad, a pod *jurtom* se izvijao gust, crni dim.

Ungern je sve to posmatrao s ushićenjem. Nos i usne mu behu napeti od uzbuđenja, dok su se njegovi dugi crvenkasti brkovi širili u čudan osmeh.

– Reći ću ti tvoju budućnost... – reče glas koji je dopirao iz sveta vetrova.

Starica uze ugljenisanu plečku i poče da je zagleda, obrće i okreće, pažljivo duvajući u nju ne bi li sklonila sav pepeo.

Glas iz daleka beše dubok i smiren, dok je iz njenih očiju, utisnutih u silne bore, izbijala postojana prestravljenost.

– Vidim boga rata. Na sivome konju on jaše preko stepa i planina...

Uperi u njega prst koji se zgrči poput kandže:

– Zavladaćeš velikom zemljom, beli bože rata. I vidim krv, mnogo krvi, reke crvene krvi...

Te večeri, hiljadu devetsto i jedanaeste, baron Fon Ungern-Šternberg susreo se sa svojom sudbinom.

Nakon što je izašao iz tog šatora, osećao se kao *bogatir*, lutajući vitez: snažan i nepobediv.

Kineski interesi i mešetarenje sve više su ugrožavali mongolske svete manastire i on odluči da krene baš tamo. Mandžurske stepe i mongolske pustinje, kojima je pre sedam vekova vladao Džingis-kan, biće i njegova pozornica.

Kada je stigao u Harbin, u Mandžuriji, noć je padala na taj zapušteni grad oronulih kuća, rasutih po sivoj, prašnjavao ravnicu. Šungara prospekt, glavna gradska ulica, beše pusta. S obe strane zemljanog drumu izbrazdanog dubokim tragovima kolskih točkova, punih smrznutog blata, behu pobodene svetiljke nalik na trozupce koji podupiru teško, olovno nebo. Iz fabričkih dimnjaka na horizontu, neumorno se dizao tamni dim. I to beše sve od Harbina. Pa ipak, računao je baron, reč je o važnom gradu, mestu gde se kineska istočna železnica spaja sa japanskim krakom, koji vodi na jug, ka Mukdenu, Daljenu, Port Arturu i Peking;

Transsibirska železnica prolazila je mnogo severnije, dok na zapadu beše Uрга⁷, dok na zapadu...

Pade mu na pamet jedna stara legenda:

Veliki osvajač Džingis-kan, sin velike i melanholične zemlje Mongolije, pope se jednoga dana na vrh planine Karasu Togol i orlovskim pogledom pogleda prvo na istok, a potom na zapad. Na zapadu je video more ljudske krvi, iz kog se dizala crvena magla koja je prekrivala ceo horizont: na toj strani sveta nije mogao da ugleda svoju sudbinu. Na istoku je video bogate gradove, blistave hramove, srećne narode, prelepe vrtove i obrađena polja. Ali bogovi mu narediše da sa celom svojom vojskom krene put zapada. Tada Džingis-kan reče svojim sinovima:

– Za zapad ću biti oganj i mač, uništitelj, osvjetnik; za istok dobrotvor, graditelj, onaj koji donosi sreću i ljudima i zemlji.

U istoriji postoje oni retki momenti kada se sudbina nekih ljudi isprepliće sa sudbinom celih naroda i to može da odredi dalji tok događaja. Ovo se obično dešava u smutnim vremenima koja prethode velikim revolucijama, padu hiljadugodišnjih imperija i najkrvavijim ratovima. To su trenuci u kojima ljudi koje krase hrabrost, ambicija, a ponekad i ludost, dožive svojih pet minuta moći i slave pre nego što se, najčešće na nasilan način, vrata Istorije za njih zauvek ne zatvore.

Jedno takvo razdoblje je počinjalo upravo one noći, hiljadu devetsto i jedanaeste, kada se Roman fon Ungern-Šternberg našao licem u lice sa svojom sudbinom. Naredne

⁷ Uрга – Nekadašnje ime za Ulan Bator, glavni grad Mongolije.

godine u Kini okončana je vekovna vladavina Mandžurske dinastije⁸, čime se stvorio vakuum vlasti, a iz toga su najviše koristili izvukli Nacionalna narodna partija (Kuo-mintang) predvođena Sun Jat Senom, koji je u Nankingu oformio republikansku vladu, i vojni komandanti, nazvani „gospodarima rata”, koji su nameravali da prigrabe vlast uz pomoć Japanaca, Rusa, Engleza i Amerikanaca i čija je želja bila da steknu stratešku prednost na ovoj važnoj teritoriji. Mongolija, koja vekovima beše žrtva kineskih kolonijalnih nasrtaja, odmah je proglasila nezavisnost i stavila se pod zaštitu carske Rusije. Nije, međutim, bilo suđeno da to stanje potraje: šest godina kasnije, ruska imperija je smrvljena pod boljševičkom čizmom i Mongolija je ubrzo postala poprište borbe između proboljševičkih revolucionara, koji behu odlučni protivnici dotadašnjih vrednosti i budizma, i gospodara rata, generala Sju Šudženga, koji je potpomognut Japancima i određenim kineskim industrijskim i finansijskim krugovima 1919. godine okupirao prestonicu Urgu, time potvrdivši svoju vladavinu nad celom zemljom.

Prošlo je i više od godinu dana od one noći u Vladivostoku. Baron Roman fon Ungern-Šternberg beše prešao preko bezgraničnih kamenih pustinja prekrivenih snegom i šibanih vetrom, preko planina i visoravni obraslih mahovinom i u toj samoći on je dan za danom smišljao jedan lud i grandiozan plan: povratiti nadmoć azijatske duhovnosti nad izobiljem evropskog materijalizma. Bio je ubeđen kako je to ta velika misija koju mu je dodelila sudbina.

8 *Mandžurska dinastija* – Poznatija kao dinastija Ćing, poslednja kineska dinastija.

Kada je konačno stigao u Uргу, naglas je ponovio reči koje je u onoj bednoj *jurти* izgovorila stara proročica:

– Zavladaćeš velikom zemljom, beli bože rata. I vidim krv, mnogo krvi...

Bio je spreman.

SADRŽAJ

Glava prva

HONGKONG 1919.	5
---------------------	---

Glava druga

VLADIVOSTOK 1911.	12
------------------------	----

Glava treća

NOĆ FENJERA	21
------------------	----

Glava četvrta

ZABAJKALSKA OBLAST, KRAJ 1919.	38
-------------------------------------	----

Glava peta

JUŽNO KINESKO MORE	54
-------------------------	----

Glava šesta

ŠANGAJ	69
-------------	----

Glava sedma

TRANSSIBIRSKA ŽELEZNICA	79
------------------------------	----

Glava osma	
SEMJONOV	93
Glava deveta	
VOZ PUN ZLATA	103
Glava deseta	
JEZERO NA TROMEĐI	117
Glava jedanaesta	
AZIJSKA KONJIČKA DIVIZIJA	126
Glava dvanaesta	
CRNI ZMAJ	135
Glava trinaesta	
PREMA GRANICI	152
Glava četrnaesta	
MOST NA RECI BOLKAN	160
Glava petnaesta	
EPILOZI (UZ SVEDOČENJA)	173
ZABELEŠKA	183

Hugo Prat
KORTO MALTEZE U SIBIRU

Za izdavača
Dijana Dereta

Izvršni urednik
Anja Marković

Lektura
Aleksandra Šašović

Korektura
Milena Radić

Likovno-grafička oprema
Marina Slavković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-141-8

Tiraž
1000 primeraka

Beograd 2017.

Izdavač / Štampa / Plasman
DERETA doo
Vladimira Rolovića 94a, 11030 Beograd
tel./faks: 011/ 23 99 077; 23 99 078

www.dereta.rs

Knjižara DERETA
Knez Mihailova 46, tel.: 011/ 26 27 934, 30 33 503

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.131.1-31

ПРАТ, Хуго, 1927–1995

Korto Malteze u Sibiru / Hugo Prat ; prevod s italijanskog
Vule Žurić. – 1. Deretino izd. – Beograd : Dereta, 2017
(Beograd : Dereta). – 183 str. ; 21 cm. – (Biblioteka Stripoteka)

Prevod dela: Corto Maltese : Corte Sconta detta Arcana /
Hugo Pratt. – Tiraž 1.000.

ISBN 978-86-6457-141-8

COBISS.SR-ID 240146700